

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 2 października 2009 r. — Reti Televisive Italiane SpA (RTI) przeciwko Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni

(Sprawa C-390/09)

(2009/C 312/32)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Reti Televisive Italiane SpA (RTI)

Strona pozwana: Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 18 i art. 18a dyrektywy 89/552/EWG⁽¹⁾ ze zmianami wprowadzonymi dyrektywą 97/36/WE⁽²⁾ należy uważać za przepisy w wystarczającym stopniu precyzyjne i bezwarunkowe w taki sposób, że mogą one po upływie terminu transpozycji mieć pierwszeństwo nad sprzecznymi z nimi przepisami prawa wewnętrznego i uzupełniać, zgodnie z prawidłową wykładnią art. 249 akapit trzeci traktatu przepisy krajowe obowiązujące w tym względzie i czy mogą one podlegać wykonaniu przez organ administracyjny taki jak AGCOM, który posiada uprawnienia wykonawcze w stosunku do prawa krajowego?
- 2) Czy art. 18 i art. 18a dyrektywy 89/552/EWG ze zmianami wprowadzonymi dyrektywą 97/36/WE należy interpretować w ten sposób, że w zakresie wykraczającym poza obowiązkowy minimalny czas trwania okienek eksploatacyjnych telezakupów wynoszący 15 minut wszelkie uzupełniające formy telezakupów, nawet jeśli ich czas trwania przekracza 3 minuty ale jest krótszy niż 15 minut należy kwalifikować jako „informację o charakterze telezakupów”, która podlega czasowym ograniczeniom ustanowionym dla informacji reklamowych?
- 3) Czy art. 1 lit. c), art. 10, art. 11 i art. 18 ust. 3 dyrektywy 89/552/EWG ze zmianami wprowadzonymi dyrektywą 97/36/WE należy interpretować w ten sposób, że informacje nadawcy o jego własnych programach nadawane nieodpłatnie są objęte zakresem pojęcia reklamy dla celów stosowania do nich sposobów odróżnienia informacji reklamowych od reszty programu i włączania reklamy w ramy transmisji telewizyjnych?
- 4) Czy art. 1 lit. c), art. 10, art. 11 i art. 18 ust. 3 dyrektywy 89/552/EWG ze zmianami wprowadzonymi dyrektywą

97/36/WE należy interpretować w ten sposób, że działalność informacji i komunikacji instytucjonalnej, o której mowa we włoskiej ustawie nr 150 z dnia 7 czerwca 2000 r., włącznie z informacjami użyteczności społecznej i w interesie publicznym jest objęta zakresem pojęcia reklamy dla celów stosowania do niej sposobów odróżnienia informacji reklamowych od reszty programu i włączania reklamy w ramy transmisji telewizyjnych?

⁽¹⁾ Dz. U. L 298, s. 23.

⁽²⁾ Dz. U. L 265, s. 42.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vilniaus miesto 1 apylinkės teismas (Republika Litewska) w dniu 2 października 2009 r. — Malgožata Runevič-Vardyn i Łukasz Paweł Wardyn przeciwko Urzędowi Miasta Wilna, Ministerstwu Sprawiedliwości Republiki Litewskiej, Państwowej Komisji Języka Litewskiego, Wydziałowi Rejestracji Stanu Cywilnego Departamentu Prawnego Urzędu Miasta Wilna

(Sprawa C-391/09)

(2009/C 312/33)

Język postępowania: litewski

Sąd krajowy

Vilniaus miesto 1 apylinkės teismas

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Malgožata Runevič-Vardyn i Łukasz Paweł Wardyn

Strona pozwana: Urząd Miasta Wilna, Ministerstwo Sprawiedliwości Republiki Litewskiej, Państwowa Komisja Języka Litewskiego, Wydział Rejestracji Stanu Cywilnego Departamentu Prawnego Urzędu Miasta Wilna

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w świetle przepisów dyrektywy Rady 2000/43/WE z dnia 29 czerwca 2000 r. wprowadzającej w życie zasadę równego traktowania osób bez względu na pochodzenie rasowe lub etniczne art. 2 ust. 2 lit. b) tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że zakazuje on państwom członkowskim pośredniej dyskryminacji osób ze względu na ich pochodzenie etniczne w sytuacji przypadku, w którym przepisy krajowe przewidują, że imiona i nazwiska mogą być wpisywane w aktach stanu cywilnego z użyciem wyłącznie liter języka państwowego?

- 2) Czy w świetle przepisów dyrektywy Rady 2000/43/WE z dnia 29 czerwca 2000 r. wprowadzającej w życie zasadę równego traktowania osób bez względu na pochodzenie rasowe lub etniczne art. 2 ust. 2 lit. b) tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że zakazuje on państwowemu członkowskim pośredniej dyskryminacji osób ze względu na ich pochodzenie etniczne w przypadku, w którym przepisy krajowe przewidują, że imiona i nazwiska osób innego pochodzenia lub przynależności państwowej należy wpisywać w aktach stanu cywilnego z użyciem liter łacińskich bez zastosowania znaków diakrytycznych, ligatur lub innych modyfikacji liter alfabetu łacińskiego, które używane są w innych językach?
- 3) Czy postanowienia art. 18 ust. 1 WE, ustanawiającego prawo każdego obywatela Unii Europejskiej do swobodnego przemieszczania się i przebywania na terytorium państw członkowskich, i art. 12 akapit pierwszy WE, który zakazuje dyskryminacji ze względu na przynależność państwową, należy interpretować w ten sposób, że zakazują one państwowemu członkowskim stanowienia w przepisach krajowych, że imiona i nazwiska mogą być wpisywane w aktach stanu cywilnego wyłącznie z użyciem liter języka państwowego?
- 4) Czy postanowienia art. 18 ust. 1 WE, ustanawiającego prawo każdego obywatela Unii Europejskiej do swobodnego przemieszczania się i przebywania na terytorium państw członkowskich, i art. 12 akapit pierwszy WE, który zakazuje dyskryminacji ze względu na przynależność państwową, należy interpretować w ten sposób, że zakazują one państwowemu członkowskim stanowienia w przepisach krajowych, że imiona i nazwiska osób innego pochodzenia etnicznego lub przynależności państwowej należy wpisywać w aktach stanu cywilnego z użyciem liter łacińskich bez zastosowania znaków diakrytycznych, ligatur lub innych modyfikacji liter alfabetu łacińskiego, które używane są w innych językach?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Naczelny Sąd Administracyjny (Rzeczpospolita Polska) w dniu 13 października 2009 r. — Oasis East sp. z o.o./Minister Finansów

(Sprawa C-395/09)

(2009/C 312/34)

Język postępowania: polski

Sąd krajowy

Naczelny Sąd Administracyjny

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Oasis East sp. z o.o.

Strona pozwana: Minister Finansów

Pytanie prejudycjalne

Czy prawo wspólnotowe (w szczególności art. 17 ust. 6 Szóstej Dyrektywy Rady Wspólnot Europejskich dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej; ujednolicona podstawa wymiaru podatku ⁽¹⁾ (77/388/EWG), obecnie art. 176 Dyrektywy z dnia 28 listopada 2006 r. 2006/112/WE Rady w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej ⁽²⁾) daje państwu członkowskiemu prawo do stosowania krajowych przepisów, wyłączających uprawnienie podatnika do obniżenia kwoty lub zwrotu różnicy podatku należnego w przypadku nabycia importu usług, w związku z którymi zapłata należności jest dokonywana bezpośrednio lub pośrednio na rzecz podmiotu mającego miejsce zamieszkania, siedzibę lub zarząd na obszarze jednego z terytoriów lub krajów określonych w ustawodawstwie krajowym jako tzw. „raje podatkowe”, biorąc pod uwagę, że takie wyłączenie było stosowane w państwie członkowskim w okresie poprzedzającym członkostwo we Wspólnocie?

⁽¹⁾ Dz.U. L 145 str. 1; Polskie wydanie specjalne Rozdział 9, Tom 1, str. 23

⁽²⁾ Dz.U. L 347 str. 1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale ordinario di Bari (Włochy) w dniu 12 października 2009 r. — Interedil Srl w likwidacji przeciwko Fallimento Interedil Srl, Banca Intesa Gestione Crediti Spa

(Sprawa C-396/09)

(2009/C 312/35)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale ordinario di Bari

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Interedil Srl w likwidacji

Strona pozwana: Fallimento Interedil Srl, Banca Intesa Gestione Crediti Spa

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładni terminu „główny ośrodek podstawowej działalności”, zawartego w art. 3 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1346/2000 ⁽¹⁾ z dnia 29 maja 2000 r. należy dokonywać zgodnie z prawem wspólnotowym lub prawem krajowym i w tym pierwszym przypadku co termin ten oznacza i jakie są decydujące czynniki lub elementy dla określenia „głównego ośrodka podstawowej działalności”?